

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.209 van 23 oktober 2013
in de zaak A. 206.874/XIV-34.642**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Emmanuelle Schouten
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 2 november 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 88.637 van 28 september 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9214 van 19 november 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 september 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Mieke Van den Broeck, die loco advocaat Emmanuelle Schouten verschijnt voor de verzoekster, en attaché Cedric Misseghers, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekster komt in 2008 België binnen en verklaart zich op 21 januari 2011 een tweede maal vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 27 april 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 31 mei 2012 tekent de verzoekster tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 28 september 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekster werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/65, 48/3, § 2, tweede lid, f) en 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (EVRM).

Zij voert aan dat haar vrees voor vervolging gendergerelateerd is doch dat deze risico's volgens de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wegens de ongeloofwaardigheid van het relaas buiten beschouwing moeten worden gelaten. Nochtans heeft de verzoekster in het verzoekschrift tot beroep gevraagd op welke grond haar nieuwe stukken, met name een attest van het OCMW van Schoten, foto's van het graf van haar echtgenoot en het gemotiveerde advies van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV), buiten beschouwing werden gelaten. In het verzoekschrift heeft zij er verder met verwijzing naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 20 juli 2010 inzake N. tegen Zweden op gewezen dat ook bij twijfel aan het relaas van de verzoekster de specifieke situatie van de persoon en de objectieve risico's in geval van terugkeer in het licht van artikel 3 van het EVRM moeten worden onderzocht. De verzoekster heeft Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in dezelfde zin aangehaald.

Omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen desondanks de risico's in geval van terugkeer niet heeft onderzocht maar enkel de aanvankelijk bestreden beslissing heeft bevestigd wegens de ongeloofwaardigheid van het relaas, heeft hij de middelen niet beantwoord en acht de verzoekster de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden. Zij acht de artikelen 3 en 13 van het EVRM geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen woord aan de mogelijke risico's in geval van terugkeer van een alleenstaande Afghaanse vrouw heeft besteed. De jurisdictionele motiveringsplicht is volgens de verzoekster ook geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

niets zegt over het advies van het BCHV en niet motiveert waarom geen rekening kan worden gehouden met het attest van het OCMW en de foto's van het graf van verzoeksters echtgenoot.

Ten slotte citeert de verzoekster het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 oktober 2012 inzake Singh tegen België om te stellen dat een onderzoek naar de geloofwaardigheid van het relaas niet betekent dat geen onderzoek naar het risico op schending van artikel 3 van het EVRM moet worden gevoerd.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekster het middel. Zij voegt toe dat het verzoekschrift tot beroep heel precies was over de objectieve risico's voor (alleenstaande) vrouwen in Afghanistan en tal van bronnen daarover vermeldde. Het belangrijkste middel was een schending van artikel 48/3, § 2, f) van de Vreemdelingenwet, met name een risico op vervolging wegens genderaspecten, doch daarop wordt in het bestreden arrest niet geantwoord. Evenmin is de situatie van weduwen in Afghanistan onderzocht. Wat betreft de foto's van het graf van verzoeksters echtgenoot, wordt niet gemotiveerd waarom deze geen "dienstig" bewijsstuk van het relaas kunnen vormen.

Wat betreft het verweer in de memorie van antwoord dat de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geen directe werking hebben, wijst de verzoekster op de directe werking van het EVRM, de aanvaarding door België van de jurisdictie van dat Hof en het feit dat de verwerende partij in haar memorie zelf herhaaldelijk rechtspraak van het Hof aanhaalt.

Anders dan de verwerende partij met verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake Elgafaji tegen de Staatssecretaris voor Justitie voorhoudt, moeten de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 oktober 2012 inzake Singh tegen België antwoorden op het risico van schending van artikel 3 van het EVRM, ook wanneer het gaat om asielbeslissingen die geen verwijderingsbeslissingen zijn.

Volgens de verzoekster geeft de verwerende partij een onjuiste lezing aan het arrest Singh tegen België vermits het Europees Hof voor de Rechten van de Mens daarin aangeeft dat omwille van de objectieve risico's artikel 3 van het EVRM wordt

geschonden in geval van terugkeer, ook wanneer de betrokkene geen enkel persoonlijk element heeft laten gelden.

De verzoekster besluit dat het advies van het BCHV en de daarin vervatte informatie met het bestreden arrest zonder redengeving opzij worden geschoven.

Beoordeling

6.1. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

Het asielmotief dat de verzoekster ontleent aan de situatie van alleenstaande vrouwen in Afghanistan wordt met het bestreden arrest verworpen omdat de verzoekster tijdens de eerste asielprocedure “o.a. haar profiel als alleenstaande Afghaanse vrouw niet aannemelijk maakte”, omdat “de bevoegdheid van de Raad (voor Vreemdelingenbetwistingen) beperkt (is) tot de beoordeling van de in de (tweede) asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst” en omdat deze nieuwe elementen “de vaststelling dat (verzoekster) haar profiel als alleenstaande Afghaanse vrouw niet aannemelijk maakte, niet kunnen wijzigen”. Deze laatste vaststelling is gesteund op een concrete beoordeling van de door de verzoekster bij haar tweede asielaanvraag gevoegde foto’s en het attest van het OCMW van Schoten, met name dat de loutere bewering dat op de foto’s de naam van verzoeksters man op het graf te zien is geen afbreuk doet aan de voornoemde vaststelling en dat het attest van het OCMW het verblijf van de verzoekster als alleenstaande vrouw met twee kinderen in Schoten bevestigt doch geen bewijs vermag te leveren van verzoeksters situatie in haar land van herkomst. Anders dan de verzoekster voorhoudt, worden die stukken dus niet zomaar “buiten beschouwing (ge)houden (...) zonder dit enigszins te verklaren”. Uit de motivering van het bestreden arrest blijkt duidelijk

waarop de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich steunt om tot zijn beslissing te komen en waarom de aangehaalde stukken de oorspronkelijk bestreden beslissing niet kunnen wijzigen. De verzoekster heeft in het verzoekschrift tot beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen andere gendergerelateerde asielmotieven ingeroepen dan het risico als alleenstaande vrouw in Afghanistan zodat in het bestreden arrest ook geen andere genderspecten moesten worden onderzocht.

Volgens de verzoekster maakt “het bestreden arrest (...) enkel melding van twijfels omtrent de geloofwaardigheid van verzoekster”. In het bestreden arrest valt echter niets over twijfel te lezen: de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen laat er juist geen twijfel over bestaan dat de nieuwe elementen de eerdere vaststelling omtrent de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas niet kunnen wijzigen. Die motivering is duidelijk en ondubbelzinnig. De verwijzing door de verzoekster in het middel naar bepaalde Franstalige rechtspraak over twijfel in het voordeel van de asielaanvrager is niet dienstig.

De verzoekster verwijst nog naar het bij haar aanvraag gevoegde advies van het BCHV. Vooreerst moet worden gesteld dat dit advies niet kan worden gelijkgesteld met het in artikel 57/23bis van de Vreemdelingenwet bedoelde advies van de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen of diens gemachtigde. Een uitdrukkelijke motivering waarom van dat advies wordt afgeweken is dan ook niet vereist, daargelaten de vaststelling dat dergelijke motivering in het derde lid van de voornoemde bepaling enkel aan de commissaris-generaal wordt opgelegd. Vervolgens blijkt dat het advies van het BCHV ertoe strekte de tweede asielaanvraag van de verzoekster met toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet in overweging te laten nemen en door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te laten onderzoeken. Wat dat betreft is het advies gevolgd, zodat er in de motivering van het bestreden arrest niet op moest worden ingegaan. De verzoekster geeft niet aan welke andere concrete punten van het advies van het BCHV ten onrechte buiten beschouwing zouden zijn gelaten en zij geeft dus ook niet concreet aan op welke punten de motiveringsplicht eventueel geschonden zou zijn.

De verzoekster haalt aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich wat betreft het risico op onmenselijke en vernederende behandelingen in geval van een terugkeer naar Afghanistan niet mocht beperken tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas “zonder zich uit te spreken over de objectieve risico’s aangetoond door

verschillende internationale bronnen aangehaald in het verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”. In dat verzoekschrift tot beroep blijken echter geen internationale bronnen te worden aangehaald, zodat het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan worden verweten die bronnen niet te hebben onderzocht. De verzoekster geeft ook niet aan welke bronnen in concreto buiten beschouwing zouden zijn gelaten.

De verzoekster maakt geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht aannemelijk en het enige middel is in die mate ongegrond.

6.2. De verzoekster heeft in het verzoekschrift tot beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet opgeworpen.

In het verzoekschrift tot cassatie vermeldt zij artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, doch zij zet niet uiteen op welke wijze dit zou zijn geschonden met het bestreden arrest. Zij stelt enkel in punt 2 van de “conclusie van het enig middel” dat het bestreden arrest geen enkele motivering wat de risico’s op vervolging betreft verbonden aan het gender van de verzoekster hetgeen op manifeste wijze een schending inhoudt van artikel 48/3 f van de Vreemdelingenwet”. Daarmee geeft de verzoekster wel een mogelijk gebrek in de motivering aan doch geen schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet als dusdanig en die kritiek werd hierboven reeds behandeld en verworpen. Het enige middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

6.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft te dezen met volle rechtsmacht slechts uitspraak gedaan over de vraag of de verzoekster op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend als vluchteling en of haar op grond van artikel 48/4 de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Vermits hij geen uitspraak heeft gedaan over een verwijderingsmaatregel, kan de verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM als dusdanig inroepen en is het middel in die mate niet-ontvankelijk.

De schending van artikel 13 van het EVRM kan niet op zichzelf worden ingeroepen, maar moet steeds samen met de schending van andere door het verdrag beschermde rechten en vrijheden worden opgeworpen. Het enige middel is ook in die mate

niet-ontvankelijk vermits naast de schending van artikel 3 van het EVRM geen schending van een andere verdragsbepaling wordt opgeworpen.

6.4. De verzoekster werpt nog de schending van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet op, dat zij onvolledig citeert als “artikel 48/4, b”. Deze bepaling heeft enkel betrekking op de subsidiaire beschermingsstatus. Zij vormt (mede) de omzetting in het Belgische recht van artikel 15, b), van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Zowel artikel 15, b), van die richtlijn als artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet nemen letterlijk de inhoud van artikel 3 van het EVRM over.

In de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot de wet van 15 september 2006 heeft geleid waarmee artikel 48/4 in de Vreemdelingenwet werd opgenomen, wordt reeds aangegeven dat met artikel 3 van het EVRM rekening moet worden gehouden:

“Dit punt vloeit voort uit artikel 3 van het EVRM. Bij het onderzoek of een verzoeker op grond van dit criterium aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming mogen in principe geen strengere maatstaven gehanteerd worden dan diegene die door het EVRM worden voorgeschreven.” (Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 48)

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft gesteld dat het in artikel 3 van het EVRM verankerde grondrecht deel uitmaakt van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt, dat bovendien bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening wordt gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en dat artikel 15, b), van de hoger genoemde richtlijn in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM. (HvJ, 17 februari 2009, C-465/07, Jur., 2009, I, 921, in het bijzonder considerans 28)

Uit het voorgaande volgt dat bij de toepassing en interpretatie van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet ook rekening moet worden gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens betreffende artikel 3 van het EVRM. Die rechtspraak houdt in dat de mogelijke gevolgen van de verwijdering van een

vreemdeling zowel in het licht van de algemene situatie in het land van bestemming als in het licht van de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene moeten worden bekeken. De algemene situatie in het land van bestemming kan op zichzelf een schending van artikel 3 van het EVRM maken, doch slechts uitzonderlijk bij extreme gevallen van algemeen geweld. Wanneer de vreemdeling beweert deel uit te maken van een groep die systematisch aan mishandeling wordt blootgesteld, moet hem bescherming worden geboden wanneer wordt aangetoond dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van een dergelijke praktijk aan te nemen en dat de vreemdeling deel uitmaakt van dergelijke groep. Al mag niet worden voorbijgegaan aan een algemeen risico, dat bijvoorbeeld uit statistieken en internationale verslagen kan blijken, ook de persoonlijke omstandigheden van de betrokken vreemdeling moeten worden nagegaan. (EHRM, 28 februari 2008, Saadi t. Italië, in het bijzonder nrs. 130-132)

Te dezen was het geval van systematische mishandeling van een groep waartoe de verzoekster behoorde niet aan de orde. De verzoekster kon voor de vraag om subsidiaire bescherming dan ook niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst, zij moest ook enig verband met haar persoon aannemelijk maken, al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie is voor de in artikel 15, b), van Richtlijn 2004/83 bedoelde schade immers “een duidelijke mate van individualisering” vereist. (HvJ, 17 februari 2009, C-465/07, Jur., 2009, I, 921, in het bijzonder considerans 38) De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon met het bestreden arrest derhalve zonder schending van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, ook geïnterpreteerd in de zin van artikel 3 van het EVRM, de subsidiaire beschermingsstatus weigeren omdat de door de verzoekster in haar tweede asielaanvraag aangehaalde elementen de eerdere “vaststelling dat zij haar profiel als alleenstaande Afghaanse vrouw niet aannemelijk maakte, niet kunnen wijzigen”, zonder verder de objectieve risico’s voor alleenstaande vrouwen in Afghanistan te moeten onderzoeken. Het enige middel is in die mate ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig oktober tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen